

Những Lời Khai Thị Trí Huệ Trong Kinh Kim Cang

Chủ Đề 780: Nếu Chẳng Nương Vào Kim Cang Bát Nhã ‘Nhất Thiết Vô Trụ’ Này Mà Tín Giải Thọ Trì, Thì Ất Chẳng Thể Được

Chủ giảng: Pháp sư Tịnh Không

Thời gian: Tháng 05 năm 1995

Địa điểm: Cư Sĩ Lâm Phật Giáo Singapore

Trích lục từ: Báo cáo nghiên cứu Kim Cang Bát Nhã (Tập 066)

Chuyển ngữ: Tịch Minh

【Nếu chẳng nương vào Kim Cang Bát Nhã ‘nhất thiết vô trụ’ này mà tín giải thọ trì, thì ắt chẳng thể được.】

Muốn trừ bỏ Tứ tướng, muốn trừ bỏ Tứ kiến, thì phương pháp tốt nhất không gì qua được “Kim Cang Bát Nhã”. “Kim Cang Bát Nhã” hay ở chỗ nào? Bộ kinh này chỉ dạy chúng ta một cách hết sức trực tiếp và thẳng thắn là “ưng vô sở trụ” (nên không có chỗ trụ), vô sở trụ thì tốt rồi, thấy đều buông xả hết thấy.

Vừa buông xuống như vậy, mọi vấn đề chẳng phải đều được giải quyết hết rồi sao? Tất cả những khổ não, ưu hoạn của quý vị ngày nay là từ đâu mà ra? Là do buông không xuống. Người khác nói một câu, liền ghi tạc câu nói đó ở trong tâm, quý vị thử nói xem có hồng bút hay không; nhìn thấy người khác làm một sự việc gì đó cũng để ở trong lòng, cái rắc rối này lớn rồi, những ưu hoạn, phiền não của quý vị sẽ vĩnh viễn chẳng thể rời xa.

Chẳng những tất cả pháp thế gian đều không nên để ở trong tâm, mà ngay cả Phật pháp cũng không được để ở trong tâm, phải để cho tâm được thanh tịnh, phải để cho tâm được vô sự, thì quý vị sẽ an lạc; “Pháp thượng ưng xả, hà huống phi pháp” (Pháp còn nên buông xả, huống hồ là phi pháp). Nghe người ta nói chuyện, lỗ tai này nghe vào, rồi qua lỗ tai kia đi ra ngoài luôn là tốt nhất! Tuyệt đối đừng để ở trong tâm.

Phật ở trong pháp hội Bát Nhã chỉ dạy chúng ta, chính là dạy chúng ta phải tu tâm thanh tịnh, trong tâm thanh tịnh chẳng có mảy may một vọng niệm nào. Kinh điển chỉ dạy chúng ta: “Phàm sở hữu tướng, giai thị hư vọng” (Phàm

những gì có tướng, đều là hư vọng), tại sao quý vị lại đem những thứ hư vọng để ở trong tâm, như vậy chẳng phải là tự chuốc lấy phiền phức hay sao?

Đối với tất cả hết thấy vạn sự vạn vật, quý vị nhất định phải nhận thức cho thật rõ ràng, chân tướng của chúng là tướng tượng tục của nghiệp nhân quả báo sát-na sanh diệt, đương thể tức không, liễu bất khả đắc (ngay nơi tự thể vốn là không, rốt ráo chẳng thể được). Chúng ta nghĩ thấu đáo đến chỗ này, tâm sẽ thanh tịnh biết bao, tự tại biết bao!

Giả sử những sự vật này là thật, chúng ta để ở trong tâm, Phật sẽ không trách chúng ta, Phật cũng chẳng có lý do gì để trách chúng ta; thế nhưng chúng là đồ giả, cái tâm hay chấp chứa đó là giả, những cảnh giới được chấp chứa đó cũng là giả, rốt cuộc thấy đều là một phen luống uổng mà thôi.

Nếu quý vị thật sự mang nỗi ưu lự, vướng bận để ở trong lòng, thì quý vị đã sai lầm quá rồi. Nói cách khác, quý vị trôi lăn trong lục đạo luân hồi đã bao lâu nay, mà vẫn tiếp tục không ngừng tạo nghiệp luân hồi; hễ phạm đem bất cứ thứ gì để ở trong tâm, thì thấy đều là đang tạo nghiệp lục đạo luân hồi.

Nếu muốn ngay trong đời này vĩnh viễn thoát khỏi luân hồi, không còn trôi lăn trong lục đạo nữa, thì trong tâm quý vị đừng vướng bận bất cứ thứ gì cả, chỉ chuyên nhất niệm A Di Đà Phật, chỉ để một câu A Di Đà Phật ở trong tâm, không bận lòng việc gì khác, như vậy thì nhất định sẽ thành tựu.

Nói một cách chân thật, bảo quý vị buông xuống tất cả cũng rất khó, quý vị làm không được! Bảo quý vị nắm chắc lấy một câu A Di Đà Phật, trong tâm có một câu A Di Đà Phật, những thứ khác đều không cần nữa, thì phương pháp này lại tương đối thuận tiện hơn một chút; chứ bảo trong tâm hoàn toàn không có gì cả, thì cũng rất không dễ dàng làm được.